



Sygn. akt IV KK 372/12

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSA del. do SN Dorota Wróblewska (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora  
w sprawie **B. N.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 12 kwietnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w B.

z dnia 26 stycznia 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i wyrok łączny Sądu Rejonowego w B. z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt II K 929/11 w częściach dotyczących rozstrzygnięć w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności i na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w T. z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 138/08 oraz Sądu Rejonowego w B. z dnia 29 lipca 2009 r., sygn. akt II K 54/09, obciążając kosztami procesu w tej części Skarb Państwa.**

## UZASADNIENIE

B. N. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 138/08 za przestępstwo z art. 230 § 1 i § 2 k.k. i art. 286 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w bliżej nieustalonych dniach kwietnia lub maja 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 15 zł każda, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby z oddaniem skazanego pod dozór kuratora sądowego, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 25 czerwca 2010 r. sygn. akt XI Ko 138/08 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2009 r., sygn. akt II K 54/09, za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 kwietnia 2006 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 21 kwietnia 2006 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby z oddaniem skazanego pod dozór kuratora sądowego;

Wyrokiem łącznym z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt II K 929/11 Sąd Rejonowy:

- I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. biorąc za podstawę kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec B. N. za zbiegające się przestępstwa objęte wyrokami Sądu Rejonowego z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 138/08 i Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2009 r., sygn. akt II K 54/09, wymierzył skazanemu karę łączną roku pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 90 stawek dziennych po 12 złotych każda;
- II. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. stwierdził, że wyroki podlegające połączeniu ulegają odrębnemu wykonaniu w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym;
- III. na mocy art. 577 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu okres zatrzymania w dniach od 19 lutego 2009 roku do 20

lutego 2009 roku i od 10 stycznia 2008 roku do 11 stycznia 2008 roku oraz okres odbytej kary zastępczej, zaś na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres dotychczas odbytej kary;

Rozstrzygnięto również o kosztach związanych z przeprowadzonym postępowaniem.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze. Rozstrzygnięciu zarzucił:

- I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 k.k. poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie jako kary łącznej bezwzględnej kary pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa, za które wymierzone zostały skazanemu kary jednostkowe pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, mimo że w czasie popełnienia przestępstw obowiązywała ustawa względniejsza dla skazanego, a art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 8 czerwca 2010 r. wykluczał możliwość orzeczenia kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności w sytuacji, gdy łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania;
- II. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 1 pkt 6 kpk poprzez niewskazanie w wyroku podstawy prawnej wymierzonej B. N. bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji gdy łączeniu podlegały jednostkowe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania;
- III. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności.

W związku z tymi zarzutami, obrońca wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie wobec B. N. łącznej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji obrońcy B. N., wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie II Ka 105/12 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył go w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, na korzyść skazanego. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa

karnego materialnego – art. 4 § 1 k.k., polegające na zastosowaniu przez Sąd ustawy nowej i orzeczeniu wobec skazanego, po myśli art. 89 § 1 a k.k., bezwzględnej kary roku pozbawienia wolności, będącej wynikiem połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania mimo, iż w czasie popełnienia przestępstw obowiązywała ustawa względniejsza dla skazanego, wykluczająca możliwość orzeczenia w takiej sytuacji kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wobec tego, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy w tym zakresie wyroku Sądu I instancji i umorzenie, na zasadzie art. 572 k.p.k., postępowania w przedmiocie połączenia orzeczonych wobec skazanego wyrokami Sądu Rejonowego, sygn. akt II K 138/08 i Sądu Rejonowego, sygn. akt II K 54/09 kar pozbawienia wolności.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna.

Jako trafny należało uznać podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 4 § 1 k.k., które to uchybienie, pierwotnie dotyczące wyrok Sądu I instancji, wobec zaaprobowania wydanego na tym etapie postępowania rozstrzygnięcia, przeniknęło do orzeczenia Sądu odwoławczego.

Poglądy wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego nie są słuszne, albowiem stanowią wynik błędnej interpretacji przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w odniesieniu do zmian dokonanych na podstawie ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych podstaw (Dz. U. Nr 2006, poz. 1598) i dążą w efekcie jedynie do zanegowania jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego.

W pierwszej kolejności za błędny należy uznać pogląd Sądu odwoławczego, że w niniejszej sprawie, w której wszystkie przestępstwa tworzące zbieg realny zostały popełnione przed wejściem w życie powyższej ustawy, tj. przed 8 czerwca 2010 r., gdy orzeczono za nie kary pozbawienia wolności z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, dopuszczalny końcowy wynik łączenia kar pozbawienia wolności wyznaczały jedynie przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i te przepisy powinny być powoływane przez Sąd I instancji w podstawie prawnej wyroku łącznego, a powoływanie art. 89 § 1 k.k. miałyby sens jedynie wówczas,

gdyby organ *a quo* orzekając o karze łącznej, sięgnął jednocześnie po środek probacyjny. W tym zakresie wyrażone stanowisko pozostawało jednak w sprzeczności z zaprezentowanymi w innej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku i zaakceptowanymi przez Sąd Okręgowy poglądami, zgodnie z którymi przepis art. 89 § 1 k.k. od początku swego obowiązywania, w warunkach zbiegu kar jednostkowych: bezwzględnej i wolnościowej, stanowił podstawę dla orzekania zarówno kary bezwzględnej, jak i kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Akceptacja dla tych poglądów, których nie podziela Sąd Najwyższy, musiałaby oznaczać bowiem, że w podstawie wymiaru kary łącznej należałoby powołać art. 89 § 1 k.k. W tym zakresie Sąd II instancji nie wykazał się zatem konsekwencją.

Poza percepcją Sądu II instancji pozostało, że przepisy art. 89 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. są skierowane do sądów, które orzekają w przedmiocie wydania wyroku łącznego, podczas gdy przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kierowane są do sądów orzekających w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego w wyrokach jednostkowych, jak i do sądów wydających wyroki łączne w trybie przepisów rozdziału 60 Kodeksu postępowania karnego. Nie może budzić wątpliwości, że art. 85 k.k. i art. 86 k.k. odnoszą się do ogólnych zasad wymiaru kary łącznej, natomiast art. 89 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. odnoszą się tylko do łączenia kar orzeczonych z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, a więc mają charakter przepisów szczególnych w stosunku do art. 85 k.k. i art. 86 k.k., i faktycznie to te normy winny być brane pod uwagę jako mogące stanowić podstawę do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, przy rozważeniu czy nie zachodzi potrzeba sięgnięcia do ustawy wcześniej obowiązującej, jako względniejszej, zgodnie z art. 4 § 1 k.k. Przypomnieć w tym zakresie należy, że już przed wejściem w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych podstaw (Dz. U. Nr 2006, poz. 1598), Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 marca 2001 r. I KZP 2/01, Lex nr 46108, wyraźnie wskazał, że przepis art. 89 § 1 k.k. „nie reguluje podstawowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym”, „ustala jedynie jeden ze sposobów kształtowania w wyroku łącznym kary łącznej, a mianowicie: po pierwsze – pozwala łączyć karę, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona z karą bez warunkowego zawieszenia, po drugie – dopuszcza, przy takiej sekwencji kar

podlegających łączeniu, orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k.” „Normatywna treść tego przepisu sprowadza się zatem do dwóch elementów: pierwszy określa rodzaj kar, które mogą być objęte karą łączną w wyroku łącznym, drugi zaś wyznacza końcowy, dopuszczalny wynik łączenia wyrażający się w karze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie ma tu więc w ogóle mowy o możliwości orzeczenia kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”. Wbrew przekonaniu Sądu II instancji, takie odczytywanie normy zawartej w art. 89 § 1 k.k. nie straciło na swej aktualności.

Wobec tego, oczywistym jest, że podstawę wymiaru kary łącznej jako kary bezwzględnej w niniejszej sprawie, od czasu dokonania zmian, które weszły w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., mógł stanowić, gdyby nie konieczność sięgnięcia do uregulowania zawartego w art. 4 § 1 k.k., wyłącznie art. 89 § 1a k.k., a zatem nie art. 89 § 1 k.k. Do takiego wniosku prowadzi także prawidłowe zastosowanie reguł wykładni *a fortiori*. Przede wszystkim dostrzec należało, że to właśnie wnioskowanie z większego na mniejsze (*argumentum a maiori ad minus*) znajdujące zastosowanie do art. 89 § 1 a k.k. prowadziło do stwierdzenia, że jeżeli przepis ten zezwala sądowi na orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności przy łączeniu dwóch lub więcej kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, to tym bardziej uprawnionym jest orzeczenie takiej kary w przypadku łączenia kar orzeczonych z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Przywołana reguła wnioskowania nie znajduje natomiast zastosowania w przypadku art. 89 § 1 k.k., gdyż z możliwości orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie można wyprowadzić wniosku o uprawnieniu do orzekania takiej kary również jako bezwzględnej. W tym miejscu przypomnieć trzeba, że druga reguła wykładni *a fortiori*, tj. z mniejszego na większe (*argumentum a minori ad maius*) znajduje zastosowanie wyłącznie do przepisów zakazujących. Analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego prowadziła do wniosku o błędnym rozumieniu powyższych reguł i możliwości ich stosowania w przedmiotowej sprawie.

Zasadniczym uchybieniem Sądu I instancji i w konsekwencji Sądu II instancji było niezastosowanie, w procesie orzekania, reguł intertemporalnych zawartych w art. 4 § 1 k.k.

Jak już wcześniej wskazano, wprowadzona ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) zmiana normatywna dodająca § 1a do art. 89 k.k., która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., spowodowała, iż od tego momentu stało się możliwe wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, gdy łączeniu podlegają kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Zasadnie przy tym Sąd Najwyższy, wielokrotnie konstatawał, że skoro przepis powyższy wszedł w życie z dniem 8 czerwca 2010 r., to jego stosowanie może nastąpić pod warunkiem poszanowania reguł prawa międzyczasowego wyrażonych w art. 4 § 1 k.k., albowiem pogarsza on sytuację prawną skazanych w zakresie wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym, w porównaniu z poprzednim stanem prawnym (por. m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2010 r., II KK 156/10, Biul. PK 2011/2/24; w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2011 r., III KK 414/10, Lex nr 735573; z dnia 12 kwietnia 2011 r., V KK 74/11, OSNKW 2011, z.6, poz.54; z dnia 12 października 2011 r., V KK 275/11, Lex nr 1044078; z dnia 8 listopada 2011 r., IV KK 171/11, Lex nr 1044052; z dnia 8 lutego 2012 r., IV KK 238/11, Lex nr 1163357; z dnia 3 kwietnia 2012 r., IV KK 72/12, Lex nr 1163354). Nie ulega bowiem wątpliwości, że normy zawarte w art. 89 § 1 i § 1a k.k. mają również charakter materialnoprawny.

Mając na względzie rozważania Sądu II instancji, niezbędne jest podkreślenie, że także zdaniem Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszym składzie „treść art. 89 § 1 k.k. sprzed nowelizacji i jej konsekwencje na płaszczyźnie wymiaru kary łącznej, jakie zostały zidentyfikowane w judykaturze, muszą być brane pod uwagę w procesie oceny brzmienia ustawy na potrzeby rozstrzygnięcia, czy jest ona względniejsza dla sprawcy. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż dla potrzeby odczytania aktualnego brzmienia przepisu należy sięgnąć po utrwalony, jednolity, jednoznaczny, powszechny oraz autorytatywny sposób jego rozumienia wyrażony w judykaturze Sądu Najwyższego, bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wtedy uznać można, że w praktyce swego stosowania ów przepis nabrał takiej właśnie treści (por. m.in. wyrok z dnia 31 marca 2005 r., SK 26/02, OTK ZU nr 3/A/2005, poz. 29, postanowienie z dnia 4 grudnia 2000 r., SK 10/99, OTK ZU nr 8/2000, poz. 300, wyrok z dnia 3 października 2000 r., K 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188, wyrok z dnia 2 czerwca 2009 r., SK 31/08, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83, wyrok z 24 czerwca 2008 r., sygn. SK 16/06, OTK

ZU nr 5/A/2008, poz. 85, postanowienie z 21 września 2005 r., sygn. SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95). Stosując więc reguły intertemporalne zawarte w Kodeksie karnym, w szczególności zaś art. 4 § 1 k.k., przy dekodowaniu treści normy wynikającej z przepisów ustawy poprzednio obowiązującej należy uwzględniać to rozumienie owych przepisów, jakie przyjmowano powszechnie w orzecznictwie w czasie występowania okoliczności faktycznych będących przedmiotem oceny prawnej” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., V KK 290/12, Lex nr 1228653).

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia chodziło o rozumienie znaczenia normatywnego art. 89 § 1 k.k. w czasie popełnienia przestępstw, których dotyczyły prawomocne wyroki objęte następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B., a zatem przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589).

W tym kontekście przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy w orzeczeniach wydawanych na gruncie Kodeksu karnego z 1997 r., począwszy od uchwały z dnia 27 marca 2001 r., I KZP 2/01 (Lex 46108), prezentował stanowisko, zgodnie z którym art. 89 § 1 k.k. nie zezwala na orzeczenie w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia wykonania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2003 r., KK 403/02, Lex nr 74371; z dnia 3 kwietnia 2003 r., IV KK 113/03, Lex nr 151898; z dnia 5 października 2004 r., V KK 224/04, Lex nr 127219; z dnia 14 kwietnia 2005 r., III KK 54/05, Lex nr 157087; z dnia 15 listopada 2005 r., IV KK 256/05, Lex nr 200557; z dnia 16 grudnia 2005 r., V KK 414/05, Lex nr 177933; z dnia 19 października 2006 r., V KK 191/06, Lex nr 295245; z dnia 19 grudnia 2006 r., IV KK 446/06, Lex nr 324765; z dnia 14 marca 2007 r., II KK 6/07, Lex nr 446385; z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 155/07, Lex nr 293371; z dnia 12 czerwca 2007 r., V KK 132/07, Lex nr 471489; z dnia 19 grudnia 2007 r., III KK 408/07, Lex nr 476546; z dnia 19 marca 2008 r., IV KK 45/08, Lex nr 359245; z dnia 9 czerwca 2008 r., III KK 124/08, Lex nr 531306; z dnia 11 lipca 2008 r., III KK 82/08, Lex nr 424889; z dnia 26 listopada 2008 r., III KK 317/08, Lex nr 471015; z dnia 26 marca 2009 r., IV KK 69/09, Lex nr 491364; z dnia 5 sierpnia 2010 r., III KK 67/10, Lex nr 843428; z dnia 8 lutego 2011 r., III KK 414/10, Lex nr 735573).



Sąd Najwyższy orzekający w niniejszym składzie, nie znalazł istotnych powodów, by od wskazanych wyżej poglądów odstąpić. Zwłaszcza, że Sąd odwoławczy starając się podważyć ugruntowaną linię orzecniczą Sądu Najwyższego wskazywał, że opierała się ona na nie mającej ustawowego oparcia zasadzie niepogarszania sytuacji skazanego w wyroku łącznym, a nie dostrzegł, że podstawowym argumentem, do którego linia ta ostatecznie i zasadnie się odwoływała, była niedopuszczalność, w istniejącym stanie prawnym, faktycznego zarządzenia wykonania kary w drodze wydania wyroku łącznego. Nie było też trafne twierdzenie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że „Od dnia 8 czerwca 2010 roku orzecznictwo Sądu Najwyższego nie neguje już możliwości orzekania w warunkach art. 89 § 1 k.k. kar w ich bezwzględnych postaciach, łączenie kar popełnionych przed dniem 8 czerwca 2010 roku nakazuje jednak dokonywać z uwzględnieniem art. 4 § 1 k.k.” Świadczyło ono o niezrozumieniu szeregu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, które zapadły po wskazanej dacie i wynikało z nich, że orzekanie bezwzględnych kar łącznych pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa, za które wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym i bez warunkowego zawieszeniem ich wykonania, gdy zostały popełnione przed dniem 8 czerwca 2010 r., stanowi rażące naruszenie art. 4 § 1 k.k., co było równoznaczne z wyrażeniem akceptacji dla dotychczasowego odczytywania treści art. 89 § 1 k.k. i prezentowanej w tym zakresie linii orzecznictwa Sądu Najwyższego. Jednocześnie wyrażano w nich przekonanie, że w aktualnym stanie prawnym podstawę do wymierzenia bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności, we wskazanej sytuacji, stanowić może wyłącznie art. 89 § 1a k.k. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2011 r., III KK 414/10, Lex nr 735573; z dnia 12 kwietnia 2011 r., V KK 74/11, Lex nr 846071, 794029; z dnia 15 czerwca 2011 r., II KK 108/11, Lex 847137; z dnia 18 października 2011 r., IV KK 262/11, Lex nr1044057; z dnia 8 listopada 2011 r., IV KK 171/11, Lex nr 1044052; z dnia 8 lutego 2012 r., IV KK 238/11, Lex nr 1163357; z dnia 3 kwietnia 2012 r., IV KK 72/12, Lex nr 1163354). Nie można przy tym stwierdzić, by zaprezentowane w powyższych rozstrzygnięciach poglądy podważał, przywołany przez Sąd Okręgowy - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2011 r., w sprawie o sygnaturze IV KK 159/11 (Lex nr 848159) w sytuacji, gdy nie wyrażono w nim wiążącego sąd powszechny zapatrywania prawnego, które odbiegałoby od poprzedniej linii orzecniczej.

W świetle przeprowadzonych rozważań należało przyjąć, że skoro w przedmiotowej sprawie wszystkie przestępstwa zostały popełnione przez B. N. przed dniem 8 czerwca 2010 r., a porównanie art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu i rozumieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) oraz art. 89 § 1a k.k. obowiązującego w dniu wyrokowania przez Sąd I instancji (26 stycznia 2012 r.), prowadzi do wniosku, że istotnie ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu sprzed wskazanej wyżej nowelizacji, to poprawne zastosowanie normy art. 4 § 1 k.k. prowadzi do wniosku, że podstawą do orzekania w przedmiocie wyroku łącznego był art. 89 § 1 k.k. w jego pierwotnym brzmieniu, który to przepis w jednolitej interpretacji Sądu Najwyższego wykluczał możliwość orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia w sytuacji, gdy łączeniu podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i bez stosowania tego środka probacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, należało uchylić zaskarżony wyrok i wyrok łączny Sądu Rejonowego w B. w częściach dotyczących rozstrzygnięć w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności. Jednocześnie na podkreślenie zasługiwało, że Sądy obu instancji uznały, iż w odniesieniu do skazanego nie zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k. i to stanowisko nie było kwestionowane w kasacji. Wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K 138/08 oraz Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2009 r., sygn. akt II K 54/09, właściwym orzeczeniem następczym było umorzenie postępowania w tym przedmiocie – na podstawie art. 572 k.p.k. Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w treści art. 632 pkt 2 k.p.k.

Mając to wszystko na względzie rozstrzygnięto jak w wyroku.